

си отиде, ами ти като, оставашъ безъ деца трѣбва . . .

Велина. Нищо не ми трѣбва!

Слава. Трѣбва! Трѣбва, послушай ме. Ако има парици въ банкитѣ да ги извадишъ още днесъ, до като не сж разбрали сестритѣ му. После, ако има застраховка . . .

Велина. Не ми се мисли за това.

Слава. Тъжна си,—че за това; но мене послушай . . . Кога умрѣ първиятъ ми мжжъ, да имаше кой да ме подсети, нѣмаше . . .

Велина. Защо ми е, когато него... него нѣма! (Заплаква).

Слава. Приказвашъ като вчерашна. Ще мине време, болката ще изчезне . . . Пъкъ каквато си хубавичка и съ парички — госпожицитѣ ще биешъ!

(Велина, не я чува, е оборила глава и хълца).

Слава. (продължава). Да съмъ на твое мѣсто, че ще видишъ. Ще си направя единъ трауръ до колѣне, ще се подстрига. Че като тръгна изъ улицитѣ — мжжетѣ да не снематъ очи отъ мене.

Велина. (Още по затрогнато стене).

Слава. Ама защо? . . . Защо бе Веле... Да не би моитѣ думи... Азъ само току тъй.. Да те отвлѣка отъ черни мисли... а ти! (гали я). Гледай! . . . Гледай! . . .

III

(Влиза Смиль).

Смиль. (Ржува се мъчеливо съ Слава). Тъкмо на време сте дошле, г-жа Славо. По-раздумайте я, до като се върна.

Велина. (Вдигнала глава). Само по-ско-